

Иван Вазов

Завет

Аз, синко мили, умирам,
смъртта си близо съзирам.
Чуй мойта воля, додето
ми йоще бие сърцето.

Не чакай, синко Иване,
след мен да најдеш имане,
да поменуваш баща си:
ти знайш, че бяхме сирмаси.

Не ти оставям дворове,
ни стадо сиви волове,
ни вдън ковчега паници
с пиндари, йоще с жълтици;

ни пълен житник със жито,
ни в изба буре честито,
да пиеш и поменуваш –
благатък ти да добруваш.

Но аз ти, синко, оставям,
в наследство тебе дарявам
таз само къща прогнила
и мойте пусти теглила.

И мойте мъки клетнишки,
и мойте сълзи, въздишки –
и твойта душа нек пати
туй, що изтегли баща ти!

Едно ти само не давам
и него не ти прощавам:
в тегло кат мене примирай –
но роб кат мен не умирай!

1875, декември 1

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8374>]